

Frank Allman

Az alakváltók bolygója

Befejezték az étkezést, és felvonultak szobáikba. Késői óra volt már, mire Főnix a tisztálkodást követően lefeküdt aludni. Álmában aztán, Killion farkasfej medál látomása jelentkezett:

Tudom, hogy holnap már nálam leszel, fénymester! – szólt az ördögi hang lelkében.

Főnix alvás közben, telepátia útján válaszolt:

Így van. Végre itt vagyok, hogy szemtől-szemben megküzdhessek veled!

Killion nevetett:

Ahhoz még át kell, hogy juss az embereim védvonalán!

Mindent elkövetek majd, a testőreimmal, hogy száműzzük a sötétséget a bolygóról.

Ha már a sötétségnél tartasz, holnapra van egy meglepetésem is számotokra. Nem biztos, hogy jó néven fogod venni.

Tudom, hogy jelenleg még te osztod a lapokat a játékhoz! – reagált Főnix.

Így van. És a holnapi napon, már téged is kiűzlek a testedből, fénymester!

A farkasfej medál látomása eltűnt, az ifjú pedig zavartalanul aludt reggelig.

*

Hajnalban léptek ki a hotel ajtaján. Az utcán alakváltók bámulták az eget, és örömittasan táncoltak.

– Eljött végre a mi időnk! Ahogyan azt Killion mester ígérte! – üvöltötte egy farkasember, aki felöltötte már magára fenevad külsejét.

Egy másik alakváltó, vámpír képében kiáltozott:

– Itt van a nap, amikor örök sötétség borul Darionra! Az éjszaka teremtményei, teljesen uralmuk alá hajtják a maradék emberiséget!

Főnix és két testőre, gondterhelten kémlelték az eget:

– Már nappali világosságnak kellene lennie! – szólt Predrag elkeseredésében.

– Mi a fene történik itt?! – kérdezte Dejan az ifjút.

Az égen Darion napjának nyoma se volt. Telihold ragyogott a helyén. A sötétséget távoli csillagok és a hold ezüstös fénye törte át valamelyest.

– A Sátán és Killion műve ez! Győzedelmeskednünk kell a gonosz erők felett, különben ez a Planéta, bukott világgá változik! – mondta Főnix, és társaival a nyomában elindult Nyugat felé, ahol Killion várkastélya állt.

Az alakváltó démonok, közben az utcán ünnepelték a sötétség győzelmét, amit látszólag a fény felett aratott Darionon.

*

A telihold és a csillagok elég fényt adtak ahhoz, hogy lássanak. Elhagyták Rúbia városát, aminek határánál egy fenyvesen haladt tovább az út Nyugatnak. Távolban a telihold fényénél, jól látszott egy kisebb hegycsúcson magasodó várkastély. Killion gróf birodalma.

Csendben mentek előre az ösvényen. Figyeltek minden neszre, amit hallani lehetett. Szemeikkel az erdő sötétjét fürkészték. Predrag és Dejan nyílpuskáját lövésre kész állapotban tartotta.

Már közel volt a várkastély, amikor lovasok ütöttek rajtuk az erdőben. A sötét fenyvesből vágattak elő szemből.

– Be a fák, bokrok védelmébe! – kiáltotta Főnix, és érzékelte, hogy a lovasok között vámpírok és farkasemberek vegyesen vannak.

Predrag, Dejan és Főnix, mindannyian bokrok menedékét keresték. Onnan tüzeltek a lovasokra, akik viszonozták azt nyílpuskával.

Amikorra a lovasokból már vagy hatan holtan zuhantak a földre, a maradék négy leugrott lováról, és kardot rántva rontott a bokrok közé.

Dejan jobb combjából nyílveessző állt ki, de felvette a harcot egy kardforgató zsoldossal...

... Predragra ketten rontottak rá. Egy farkasember és egy vámpír. Az emberfarkast egy csapással levágta. A vámpír ellen küzdött az életéért...

Főnix, szakrális képességéhez folyamodva a negyediknek fejét vette, ezüst lángsugárral...

... Dejan alulmaradni látszott. A vámpír zsoldos kiütötte kardját a kezéből. A markáns arcú testőr, fájdalmában a jobb combjából kiálló nyílveesszőhöz kapott, és térdre zuhant...

... Predrag hatalmas erővel döfte kardját ellenfele szívébe...

... Dejan kínok között várta az utolsó csapást a zsoldostól, aki magasra emelte kardját, azzal a szándékkal, hogy levágja Dejan fejét...

... Főnix, látva testőre szorult helyzetét, jobb kezének tenyeréből rögtön ezüst lángsugarat lőtt Dejan ellenfelének felsőtestébe. A lángcsóva lyukat ütött a vámpír zsoldoson, akiből a benne lakó démon fogságában, kiszakadt az emberi lélek.

Predrag Dejanhoz lépett, és megvizsgálta a nyílvevő okozta sebet. Főnix látta, hogy nincs több zsoldos a közvetlen közelükben, ezért Predragnak biztosított fényt egy viharlámpával. A szakállas testőr, szakavatott mozdulatokkal eltávolította a nyílvevőt Dejan combjából, aki hőiesen elfojtotta fájdalmának hangjait. Néma kínjában, csikorgó fogakkal a földet ütlegelte.

– Még bekötöm a sebet! – mondta Predrag, és nekilátott, hogy átkösse a sérült testrészt. – Mit érzel most?

– Szédülök...

– Vérvettség. Valamint az is lehet, hogy mérgezett volt a nyílhegy! A sebet fertőtlenítettem.

Predrag elkészült az elsősegéllyel, és Főnixre nézett:

– Étkeznünk kell, egy keveset. Dejannak szüksége van az újult energiára.

Néhány perc alatt juttattak némi tápanyagot ereikbe. Dejan a bevitt táplálék egy részét, szinte azonnal kihányta.

– Mit érzel, van esély arra, hogy tovább gyere velünk? – kérdezte Főnix.

Predrag a fejét ingatta:

– Jobb, ha Dejan itt marad!

A markáns arcú testőr, egy fenyőtörzsbe kapaszkodva talpra állt. Sántítva ugyan, de tudott lépni.

– Szó sem lehet arról, hogy itt hagyjatok! Inkább harcban halok meg! Vívni és löni is tudok, ha kell!

– Nem tudjuk, mi vár ránk odafent! De vágjunk neki! – mondta Főnix és előre indult.

Dejan az első lépéseket Predrag támogatásával tette meg. Utána ragaszkodott ahhoz, hogy kicsit bicegve ugyan, de önállóan menjen.

A MÁGUS VARÁZSIGÉJE

A várkastélyhoz vezető út, szabad volt. Dejannak a vártnál könnyebben sikerült felkapaszkodnia rajta. A lába kezdte megszokni a terhelést.

Amikor felértek, a hatalmas, kétszárnyú várkapu kitárult előttük. Odabent a várudvaron nem láttak senkit.

– Killion fekete mágiája! – mondta fennhangon Főnix, arra utalva, hogy nem emberi erő működtette a kaput.

Ekkor örült kacaj visszhangzott mindenfelé. Killion hangja pedig, mintha a túlvilágról érkezett volna:

– Itt vagy hát, fénymester?! Már régóta tudom, hogy a csillagok mágiája lüktet az ereidben!

Főnix és testőrei áthaladva a várudvaron, beléptek a palotába. Bent falakra erősített fáklyák tüze lobogott. Azok fényénél pillantották meg, a szemközi trónterem előtt szobrozó, három alakváltó gyíkember testőrt. Azért érkeztek Darionra távoli világokból, hogy Killion szolgálatában megakadályozzák a bolygó felszabadítását. A draconida hullők, azonnal nyílzáport zúdítottak rájuk.

Szerencsájuk volt. Sikerült bevetődniük a hatalmas, sárkánydíszes tartóoszlopok mögé. Ez a manőver, még Dejannak is összejött.

Mindhárman különböző oszlop takarásában találtak menedékre.

– A homlokuk közepét célozzátok, az emberi gazdatestükön! – szólt Főnix néhai mestere, Zafír tanácsát tolmácsolva. – A harmadik szemüket eltalálva pusztulnak el!

Predrag azonnal cselekedett is. Lőtt egy hármas sorozatot, de a gyíkember mellkasáról, lepattantak a nyílveesszők! Zöld energiahártya fedte a hüllő testét, mint önvédelmi mechanizmus.

– Mi a fene... – hitetlenkedett Predrag, mint akinek a szeme káprázik.

Dejan hajolt ki fektében a tartóoszlop mögül, röviden célzott és lőtt nyílpuskájával. A két kilőtt nyílveessző egyike utat talált a gazdatest homlokán át, a harmadik szembe. A gyíkember szörnyű üvöltésétől zengett a palota. A hüllő humanoid teste elhalványodott, és zöld fényt vetve szétrobbant.

Ám mielőtt Dejan visszahúzódott volna, az oszlop takarásába, egy másik gyíkember nyílveesszőt lőtt a testőr nyílpuskát tartó kezének felkarjába. Dejan

kezéből kiesett a fegyver, de fájdalmas grimasszal megbújt a tartóoszlop mögött.

A két gyíkember, ekkor mozgásba lendült. Megpróbáltak a sérült Dejan közelébe férkőzni...

Predrag és Főnix előhajolva rejtekéből, tüzet nyitott a hulló humanoidokra...

... A szakállas testőr egyik nyílvevője, eltalálta a célba vett gyíkember harmadik szemét...

... Főnix ezüst lángsugárral lőtt az alakváltóra, de első próbálkozása elhalt a zöld energiahártyán. Másodszorra az ezüst, utat talált a harmadik szemén...

A két gyíkember, zöld fényt szórva magából, szinte egyszerre robbant szét.

Főnix elindult a trónterem ajtaja felé. Predrag utána lépett, de az ifjú visszatartotta:

– Oda már, egyedül kell be mennem! Lásd el Dejan sebeit!

A szakállas testőr elfojtott egy szitkot, és a Dejant takaró oszlophoz ment. Főnix pedig belépett a trónterembe...

*

Killion éjsötét tekintettel ült trónján. Farkasember alakjában volt érzékelhető, együtt működve a benne lakó démonnal. Az ifjú felfedezte nyakában a farkasfej medált is. A gróf cinikusan vigyorogva felállt, és lassú léptekkel Főnix irányába indult.

– Zsoldosaim és a testőreim csődöt mondtak! De az én hatalmam és erőmet, még nem ismered, fénymester! – szólt teátrálisan.

A tróntermet is lobogó fáklyák fénye világította be. Killion sötét színű energiahártyáját megcsillantva.

– Érzékelem az önvédelmi mechanizmusodat! – mondta az ifjú.

– Ez csak természetes! – reagált Killion, és kinyújtva bal karját, mutatóujjából fekete energianyalábot lőtt Főnixre.

Az ifjú még idejében észlelte a szándékot. Ezüst aurájú mentális védelméről, szurokként folyt le az átkozott energialövedék.

– Bravó! – nevetett a gróf, és villámgyorsan újra lőtt. Az eredmény megegyezett az első próbálkozásával.

Killion és a benne lakó démon egy húron pendültek.

– Látod ezt az ördögi harmóniát, fénymester?! Tudom, hogy neked van szemed látni a bennem lakó entitást is!

– Mindent tisztán érzékelek! – szolt Főnix és jobb kezének tenyeréből, ezüst lángsugarat lőtt Killionra. Azonban a sötét energiahártya, védelmet nyújtott a grófnak.

– Engem te nem tudsz elpusztítani, fénymester!
– üvöltötte Killion.

– Így talán, tényleg nem. De mond csak gróf, hiszel te az igazságban?

Killion dühében a trónterem kövezetére köpött:

– Ki nem állhatom! Én a körmönfont és ravasz gonoszságban hiszek! Túljárok mások eszén, ezért egy lépéssel mindig előttük járok! – nevetett tébolyultan.

– A gonoszság nem hozhat végső boldogságot, egy egész bolygó számára. Az érzéki öröмок kizárólagos élvezete, kiöli belőlünk a lelket!

– Elfojtom a fényedet a sötétséggemmel, fénymester! – üvöltötte szinte habzó szájjal Killion.

Főnix léleklátóként érzékelte, hogy a grófban lakó démon fél az igaz igétől. És ez nagyban kihatott Killionra is.

– Látom, hogy a démonod már Darion poklában akar menedéket keresni magának! Retteg a kisugárzásomtól!

A gróf tajtékozott:

– Hagyd abba!

Az ifjú ezüst energiával áthatott pillantást vetett Killionra:

– Távozz hát a porhüvelyből, elátkozott gróf! – kiáltotta Főnix.

Halálsikoly töltötte be a palotát. Killion testéből kiragadta a lelket a démon. És az ifjú, küldetése alatt már sokadszor szemtanúja volt annak, amint egy gonosz lélek hazatér Darion poklába.

*

Főnix, Predrag és Dejan együtt lépett ki a várkastélyból. A markáns arcú testőr, Killion halálának pillanatában teljesen regenerálódott. Testéről eltűntek

sebei. Mindhárman frissek voltak, és erősek! A szabad ég alatt, ragyogó napsütés fogadta őket.

– Szóval ekkora hatalma van, az igaz igének? Még Killiont és az ő démonát is átküldted vele a túlvilágra? – kérdezte Dejan szkeptikusan.

Főnix biccentett:

– Ha valamit igaznak hiszel, és igaznak is gondolsz, az fog manifesztálódni a fizikai síkon is! És ha igaz hitűként kommunikálsz, különösen nagy varázserővel bírsz! Hatalmad lesz a sötét erők felett!

– Olyan érzésem van, mintha csoda részese lettem volna! – mondta Predrag.

Főnix elmosolyodott:

– Egy Planéta teljes felszabadulása a gonosz hatalma alól, mesébe illő történet!

VÉGE